

Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening fabrikant *Svend Heineke* og formanden for Landsorganisationen i Danmark *Thomas Nielsen* overværede en del af konferencen.

Konferencens åbning.

Konferencen åbnedes af styrelsesrådets formand, regeringsrepræsentanten for Italien, professor *Roberto Ago*, der rettede en særlig velkomst til de delegerede fra Den mongolske Folkerepublik, der siden sidste konference havde tilsluttet sig organisationen. Professor Ago nævnte i sin indledning visse hovedpunkter i det arbejde, der var udført i det forløbne år, herunder arbejdet med ILOs program og struktur, hvor arbejdsgruppen netop havde afsluttet sine undersøgelser og lagt sin 5. rapport op til konferencen. Han omtalte videre det omfattende samarbejde med andre internationale organisationer samt ILOs regionale arbejde og herunder særligt den afrikanske komité, der i oktober 1967 havde afholdt et møde i Dakar, hvor man drøftede spørgsmål som arbejdsmarkedsadministration, arbejderbeskyttelse og beskæftigelsespolitik og som sluttede med en række vedtagelser af betydning for det verdensbeskæftigelsesprogram, der er organisationens hovedopgave i 1969, hvor ILO har eksisteret i 50 år.

Professor Ago introducerede kort konferencens dagsordenspunkter, herunder generaldirektørens specialrapport om ILO og menneskerettighederne, og udtrykte håbet om at denne rapport og den diskussion, der ville finde sted på konferencen i tilknytning hertil, måtte kunne yde et vægtigt bidrag ved tilrettelæggelsen af fremtidige aktiviteter på dette område og herved medvirke til at markere jubilæet for De Forenede Nationers Menneskerettighedserklæring fra 1948 og markere det arbejde ILO på dette område har udført og vil kunne udføre.

Afslutningsvis berørte professor Ago de tendenser til et opgør med de etablerede institutioner og normer, som i den seneste tid havde markeret sig så kraftigt, ikke mindst hos ungdommen. Disse tendenser, der i deres udtryksform kunne forekomme konfuse, indeholdt formentlig i sin kerne et ønske om fornyelse, om en verden af større sandhed og ægthed. Det var vigtigt

at de internationale organisationer indenfor deres område kunne leve op til at imødekomme dette håb om fornyelse, at man ikke herfra svigtede de forhåbninger, som man fra ungdommens side stillede til de internationale organisationer, men at man i givet fald søgte at medvirke til, at den stræben der i dag syntes at mangle en fællesnævner og hvis udgangspunkt heller ikke kunne defineres entydigt, fandt en positiv modtagelse. Den internationale arbejdsorganisation var i kraft af sin målsætning og sin trepartistruktur velegnet til en sådan opgave.

Efter forslag af regeringsrepræsentanterne Oviedo (Columbia) og Brillantes (Philippinerne) samt arbejdsgiverrepræsentanten Waline (Frankrig) valgtes derefter den argentinske arbejdsminister *Rubens Guillermo San Sebastian* til præsident for konferencen. Der var ikke foreslået modkandidater, men fagforeningsgruppens formand *Møri* (Schweiz) tilkendegav overfor de delegerede, at fagforeningsgruppen ville afstå fra at stemme ved præsidentvalget. Begrundelsen herfor var at en argentinsk fagforeningsleder i Argentina sidder fængslet for at have medvirket ved de beslutninger, der er truffet af sekretariatet for den internationale fagbevægelse. Et medlem af den cubanske regeringsdelegation, *Garcia Inchaustegui*, nedlagde på den cubanske delegationsgruppens vegne protest mod præsidentkandidatforslaget under henvisning til at Argentina havde gjort sig skyldig i krænkelser af den frie fagforeningsret.

Til vicepræsidenter valgtes ambassadør *Endrè Bakonyi-Sebestyen* (Ungarn) samt for arbejdsgiver- og fagforeningsgruppen henholdsvis *Nasr* (Libanon) og *Beermann* (Den tyske Forbundsrepublik).

I sin indledningstale tog præsidenten udgangspunktet i den omstændighed, at året 1968 af De Forenede Nationer var designeret som Det internationale Menneskerettighedsår. Meget var nået — også med ILO's indsats på dette område — i de år, der var forløbet siden organisationens start i 1919. Det var imidlertid en fejl at tro at målet var nået. Kampen for sikring af de rettigheder, der er fundamentet for en bedre tilværelse og for et større udbytte for det enkelte menneske og de enkelte samfund på det sociale og kulturelle som på det økonomiske og politiske område måtte føres hver dag. Vi mødte stadig vanskeligheder,